

PROP DE VOSALTRES

Temps d'exàmens

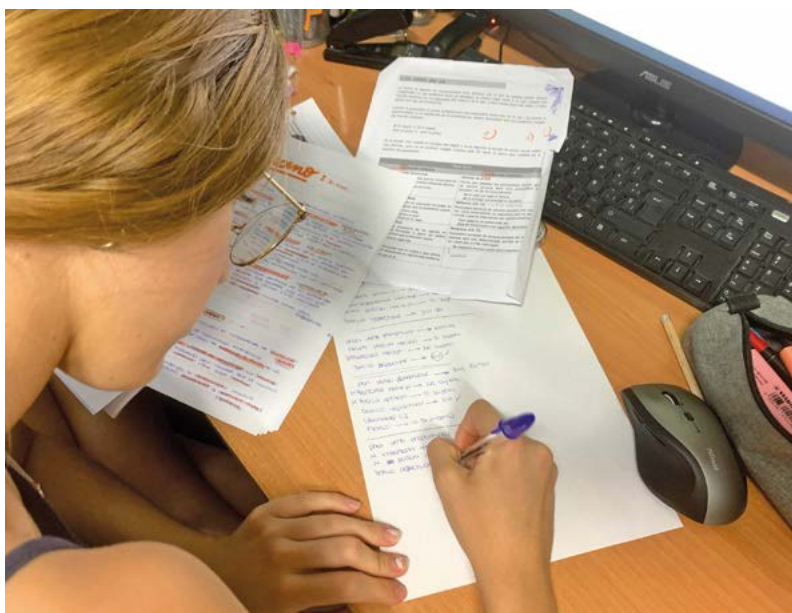
Estimats diocesans:

Quan escric aquestes línies em ve a la memòria la meua preocupació i els meus nervis d'estudiant davant els exàmens del mes de juny. Eren uns dies molt intensos que tenien com a conclusió una alegria immensa pels aprovats i les bones notes o desenganys per no haver aconseguit allò que m'havia proposat durant el llarg curs que ara acabava.

En aquests moments tinc a la ment a tots els nens i joves de la nostra família diocesana que estan passant per una situació similar. Intranquil·litat, nerviosisme, tensions en els seus cors i en els seus comportaments que els provoquen un excés de contradiccions en les relacions amb els seus pares i familiars; també amb amics i coneguts. I no diguem les reaccions davant els professors i directius del centre docent que els han acompanyat al llarg de tot el curs.

També els adults, sense passar el calvari dels exàmens, tenim períodes de reflexió per examinar el nostre interior, amb el passat i el present, i analitzar idees, actituds i comportaments. Tots estem subjectes a una avaluació. Canviem les paraules però no podem escapar d'una constant revisió del nostre obrar, que és una conseqüència d'allò que som i allò a què aspirem. I en funció de com ens vagi en aquest procés, acabem amb l'alegria d'haver millorat o amb la decepció del fracàs.

Les institucions necessiten projectes, realitzacions i valoracions. Aquest és l'objecte de la reflexió col·lectiva que ha realitzat la nostra diòcesi i ha

posat de manifest en l'última Assemblea celebrada fa tres setmanes. Els participants s'han vist obligats en aquest final de curs a passar un examen per afrontar un futur on l'evangelització sigui la realitat clau per viure amb coherència i anunciar amb molta alegria el missatge de Jesucrist. Com a comunitat eclesial, ens esforcem en servir la nostra particular i concreta societat amb el fonament vital que envaeix la nostra existència. I aquesta proposta ha estat vàlida per a totes les èpoques. A la nostra se'ns exigeix autenticitat i coratge per a un anunci atractiu d'allò que portem al nostre cor. Així és com contribuïrem a que el nostre món sigui més digne i més solidari.

Alumnes, adults i institucions dediquen aquests dies amb més intensitat a avaluar tots els propòsits d'un determinat període de manera precisa i

sense perdre l'esperança. Però avui ens centrem, com hem dit al principi, en els nens i joves i m'atreveixo a suggerir-vos uns breus consells per una pràctica saludable en les relacions familiars: sigueu comprensius amb els canvis d'humor que es produeixen per la pressió dels exàmens; tingueu molta paciència en el tracte amb ells donat que l'educació és com l'aigua fina que penetra molt a poc a poc a la terra preparada; redobleu les mostres d'afecte sense renunciar a l'exigència en l'acompliment de les seves obligacions i responsabilitats; possibilitau temps de silenci i de reflexió perquè puguin albirar el camí de la superació i de l'excel·lència humana; no els prometeu regals; dediqueu com a pares més temps per estar en companyia seva escoltant

i parlant dels seus plans, preocupacions o dificultats; col·laboreu, si és possible per la vostra preparació, en el treball escolar que tant els empresona en aquests moments. Allò que es fa de manera ordinària durant l'any i sembla del tot acceptable, pot saltar pels aires quan impera el nerviosisme d'uns o altres.

Un últim consell, si no el principal per a tots els pares i les comunitats cristianes: presenteu com a principal model d'actuació a Jesucrist, que cuida i cura, que comprèn i acompanya, que dona sentit de vida i felicitat amb les seves paraules i gestos.

Amb la meua benedicció i afecte.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

El bisbe Salvador comunica al Papa que ha fet 75 anys

El bisbe Salvador va complir els 75 anys el passat 31 de maig. Com és preceptiu quan un bisbe assoleix aquesta edat, ha enviat una carta al papa Francesc on l'informa que ja ha assolit l'edat de jubilació perquè comenci a buscar-li substitut. En qualsevol cas, això no implica un relleu immediat a la diòcesi, sinó que el Vaticà inicia a partir d'aquest moment el procés per buscar la

persona idònia per ser nomenada nou bisbe de Lleida. La decisió pot allargar-se mesos i fins i tot anys.

Actualment hi ha diversos prelats que fa més d'un any que han superat l'edat preceptiva de jubilació i continuen exercint amb normalitat. El passat 9 de juny també ha celebrat els 50 anys de la seva ordenació presbiteral a València.

CERCA DE VOSOTROS

Tiempo de exámenes

Queridos diocesanos:

Cuando escribo estas líneas me viene a la memoria mi preocupación y mis nervios de estudiante ante los exámenes del mes de junio. Eran unos días muy intensos que tenían como conclusión una alegría inmensa ante los aprobados y buenas notas o desengaños por no conseguir lo propuesto durante el largo curso que ahora terminaba.

En estos momentos tengo en la mente a todos los niños y jóvenes de nuestra familia diocesana que están pasando por una situación similar. Intranquilidad, nerviosismo, tensiones en sus corazones y en sus comportamientos que les provocan un exceso de contradicciones en las relaciones con sus padres y familiares; también con amigos y conocidos. Y no digamos las reacciones ante los profesores y directivos del centro docente que les han acompañado durante todo el curso.

También los adultos, sin pasar el calvario de los exámenes, tenemos períodos de reflexión para examinar nuestro interior, con el pasado y el presente, y analizar ideas, actitudes y comportamientos. Todos estamos sujetos a una evaluación. Cambiamos las palabras pero no podemos escapar de una constante revisión de nuestro obrar que es una consecuencia de lo que somos y a lo que aspiramos. Y tal como nos vaya en ese proceso terminamos con la alegría de haber mejorado o con la decepción del fracaso.

Las instituciones necesitan proyectos, realizaciones y valoraciones. Ese es el objeto de la reflexión colectiva que ha realizado nuestra diócesis y ha puesto de manifiesto en la última Asamblea celebrada hace tres semanas. Los participantes se han visto obligados en este final de curso a pasar un examen para afrontar un futuro donde la evangelización sea la realidad clave para vivir con coherencia y anunciar con mucha alegría el mensaje de Jesucristo. Como comunidad eclesial nos esforzamos en servir a nuestra particular y concreta sociedad con el fundamento vital que invade nuestra existencia. Y esa propuesta ha sido válida para todas las épocas. En la nuestra se nos exige autenticidad y coraje para un anuncio atractivo de lo que llevamos en nuestro corazón. Así es cómo contribuiremos a que nuestro mundo sea más digno y más solidario.

Alumnos, adultos e instituciones dedican estos días con más intensidad a evaluar todos los propósitos de un determinado período de manera precisa y sin perder la esperanza. Pero hoy nos centramos, como hemos dicho al principio, en los niños y jóvenes y me atrevo a sugerir unos breves consejos para una práctica saludable en las relaciones familiares: sed comprensivos con los cambios de humor que se producen por la presión de los exámenes; tened mucha paciencia en el trato con ellos puesto que la educación es como el agua fina que penetra muy despacio en la tierra preparada; redoblad las muestras de afecto sin renunciar a la exigencia en el cumplimiento de sus obligaciones y responsabilidades; posibilidad tiempo de silencio y de reflexión para que puedan vislumbrar el camino de la superación y de la excelencia humana; no les prometáis regalos; dedicad como padres más tiempo para estar en compañía de ellos escuchando y hablando de sus planes, preocupaciones o dificultades; colaborad, si es posible por vuestra preparación, en el trabajo escolar que tanto les aprisiona en estos momentos. Lo que se hace de manera ordinaria durante el año y parece todo aceptable, puede saltar por los aires cuando impera el nerviosismo de unos u otros.

Un último consejo, si no el principal para todos los padres y las comunidades cristianas: presentad como principal modelo de actuación a Jesucristo que cuida y cura, que comprende y acompaña, que da sentido de vida y felicidad con sus palabras y gestos.

Con mi bendición y afecto.

† **Salvador Giménez Valls**
Obispo de Lleida

El bisbat dedica l'Assemblea Diocesana a la parròquia sinodal

El bisbat de Lleida va celebrar, el passat 27 de maig a la Casa de l'Església-Acadèmia Mariana, la seva Assemblea Diocesana anual, que clou el curs a la diòcesi i que reuneix religiosos i laics en una trobada de treball i per compartir experiències i projectes. En aquesta ocasió, la jornada ha dut per títol «Parròquia sinodal, camí de futur», i ha comptat amb la ponència de l'arquebisbe emèrit de Saragossa, Vicente Jiménez Zamora, que va dissertar sobre aquesta qüestió posant l'accent en la importància de la comunió, la participació i la missió de la comunitat cristiana. La jornada, que va començar

amb una pregària dirigida per la Delegació de l'Apostolat de Laics, va tenir com a part central la conferència de Mons. Jiménez Zamora, a la qual va seguir una taula de testimonis sobre accions dutes a terme en clau sinodal en diversos àmbits pastorals de la diòcesi de Lleida. La part final va consistir en una sèrie de reunions de treball per arxiprestats per abordar diferents temes proposats en un qüestionari.

En la seva conferència, Mons. Vicente Jiménez Zamora va alertar dels potencials perills de l'Església en dos extrems: d'una banda, l'eclesiocentrisme (que l'Església es tanqui en excés en ella mateixa); i d'una altra, anar a un excés a allò mundà deixant de banda aspectes fonamentals de la fe. Com a coordinador de la comissió sinodal de la Conferència Episcopal Espanyola, va parlar amb autoritat del procés en que es troba l'Església. Entre altres qüestions, va assenyalar com un dels punts més importants d'aquest procés sinodal, la necessitat d'evitar el clericalisme i apostar pel paper actiu del laïc. Va assenyalar com a aspectes claus «el diàleg, l'escolta, el discerniment i la participació: que tothom se senti actor principal de l'Església i protagonista de primera línia».

Mes de confirmacions a la diòcesi

El bisbe Salvador ha confirmat al llarg d'aquestes últimes setmanes diversos grups de joves amb cerimònies a diverses parròquies del bisbat. El 19 de maig va ser el torn dels alumnes del Col·legi Terraferma, a l'Església de Sant Llorenç. L'endemà es van confirmar cinc joves més a la Granja d'Escarp i set més a Aitona. Una de les cerimònies de confirmacions més multitudinària va ser el 21 de maig a la Parròquia de Sant Joan, dirigides a la comunitat romanesa i on es van confirmar 25 joves i diversos adults. També hi ha hagut confirmacions del Col·legi Lestonnac a Sant Martí el 26 de maig; a les Borges Blanques, el 27; a Soses, el 28; a Sant Llorenç el 2 de juny amb alumnes del Col·legi Santa Anna; a Alcarràs, el 2 de juny; al Carme, el dia 4; al Pont

de Suert, el 10; i a la Parròquia de Montserrat, l'11. Aquest cap de setmana n'hi a a la Parròquia de Sant Pau i a la del Santíssim Salvador de Pardiniyes.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex_es: «Avui volem recordar totes les persones amb discapacitat, especialment les qui sofreixen perquè viuen en situació de guerra o es troben amb una discapacitat a causa dels combats» (3 de desembre).

@Pontifex_es: «La Paraula de Déu ens introdueix en les situacions de tots els dies, en l'escolta del sofriment —el crit dels pobres, la violència, les injustícies que fereixen la societat i el planeta—, per a que no siguem cristians indiferents sinó laboriosos, creatius, profètics» (5 de desembre).

@Pontifex_es: «Posem la nostra confiança en el Senyor de l'univers, que ens estima immensament i sap que podem construir amb Ell una cosa meravellosa, eterna. Les vides dels sants ens ho mostren de la forma més bella» (7 de desembre).

@Pontifex_es: «La Mare de Déu és la "via" que Déu mateix s'ha preparat per a venir al món. Preguem junts encomanant a la seva intercessió l'esperança de salvació i de pau de tots els homes i dones del nostre temps» (8 de desembre).

Reunió de la Conferència Episcopal Tarraconense

Els dies 23 i 24 de maig ha tingut lloc la reunió número 251 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET) al Santuari de la Mare Déu de Loreto (Tarragona). Hi han assistit per primer cop Mons. David Abadías, bisbe auxiliar de Barcelona, i Josep Lluís Arín, administrador diocesà de Tortosa. També hi ha participat Enric Termes, com a nou vicesecretari de la CET.

Els bisbes, arran d'uns suggeriments presentats pel president de Càritas Catalunya, Francesc Roig, van compartir diverses propostes per a l'edició de *L'Església catòlica a Catalunya, Memòria 2022*, en què es recull l'activitat realitzada aquest any en el conjunt de les diòcesis que formen la CET. El Secretariat Interdiocesà de

Mitjans de Comunicació Social (SIMCOS), que presideix el bisbe Salvador, juntament amb la Secretaria de la CET, vetllaran per fer possible aquesta publicació.

20 anys de diàleg interreligiós a Lleida

El doctor en Teologia Antoni Matabosch i Soler va ser l'encarregat de pronunciar la conferència que va servir per celebrar, el passat 25 de maig, els

vint anys del diàleg interreligiós a Lleida. Matabosch, doctorat en Teologia a la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma i llicenciat en Ciències de la Informació i en Història Contemporània a la Universitat Autònoma de Barcelona, entre altres títols, és catedràtic emèrit a la Facultat de Teologia de Catalunya, de la que fou degà deu anys, i autor de diversos llibres.

La seva xerrada, sota el suggerent títol «Dialoguem?», va ser una crida a aprofundir en el diàleg interreligiós i a buscar aquells elements comuns entre diferents confessions que han de conviure en un món globalitzat.

Exercicis espirituals en la Vida Quotidiana

L'Equip d'Espiritualitat Ignasiana de Lleida convoca una nova edició dels Exercicis espirituals en la Vida Quotidiana per al curs 2023-2024. Aquesta experiència personal de pregària, seguint la inspiració de sant Ignasi de Loiola, va dirigida a qualsevol persona major de 18 anys, ja sigui religiós o laic, que vulgui intensificar la seva vida espiritual.

D'altra banda, el Servei d'Atenció Espiritual i Religios (SAER) de Sant Joan de Déu Terres de Lleida ha organitzat, el passat 2 de juny, la jornada «L'Espiritualitat que m'habita», amb la ponència de la Dra. Mercedes i,

posteriorment, amb diversos testimonis dels camps del tercer sector i de l'àmbit sanitari i social.

REFLEXIONS

No deixar-se estimar

Les persones que estimem les volem tenir a prop. Quan s'allunya aquell que estimem en percebem el buit. Aquests sentiments profunds que tan sovint experimentem ens fan notar la qualitat de l'amor. Així descobrim que som éssers per a estimar. No és perquè sí que Jesús ens va traspasar el seu manament més important, el de l'amor: «Estimeu-vos els uns als altres tal com jo us he estimat.»

Quan t'adones que tu estàs estimant però l'altre no és conscient que te l'estimes es produeix un desacord. Així neix el sentiment més profund de desencís. Esperava que l'altre respongués al meu amor. S'obre així la gran ferida del desamor.

Avui m'agradaria aplicar aquest sentiment a Déu, el nostre Pare bo. I m'és molt fàcil imaginar quin patiment deu tenir el bon Déu quan els seus fills i filles no li corresponen el devesall d'amor que ell vessa sobre nosaltres. No costa massa fer-se càrrec del disgust permanent que té aquest Déu Amor quan els seus fills no es deixen estimar.

Tinc molt gravat el gest d'un net rebutjant la cara d'una àvia que se li apropava a fer-li un petó. No puc oblidar el despit d'una filla que va deixar les claus de casa a sobre la taula del menjador i marxà de casa sense voler que la vagin a trobar. Allunyant-se d'amagat sense voler ser estimada. Em continua ferint saber tot el que uns pares han fet perquè la seva filla reïxi amb els estudis i tingui uns valors justos i ètics i la resposta obtinguda per la filla oblidant la seva família, sense voler ni tan sols veure'ls.

No ha de ser l'alegria més gran del Pare Déu poder tornar a aplegar els fills i filles dispersos? I com difícil serà poder recuperar els fills que no es deixen estimar. I els que no volen tornar a casa.

Mn. Valentí Alonso i Roig

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

19. ■ Dilluns (lit. hores: 3a set.) [2C 6,1-10 / SI 97 / Mt 5,38-42]. Sant Romuald (s. X-XI), abat, nascut a Ravenna, fundador dels camaldulencs (EC, 980); sants Gervasi (o Gervàs) i Protasi, màrtirs; santa Aurora, vg. i mr.

20. ■ Dimarts [2C 8,1-9 / SI 145 / Mt 5,43-48]. Sant Silveri, papa (536-537) i mr.; santa Florentina, vg. ger-

mana dels bisbes Leandre, Fulgenci i Isidor.

21. □ Dimecres [2C 9,6-11 / SI 111 / Mt 6,1-6.16-18]. Sant Lluís Gonzaga (Màntua, 1568 - Roma, 1591), rel. jesuïta. Lleida: Sant Ramon de Roda (†1126), bisbe de Roda d'Isàvena; sant Adolf, bisbe.

22. ■ Dijous [2C 11,1-11 / SI 110 / Mt 6,7-15]. Sant Paulí de Nola (Bor-

deus, 355 - Nola, 431), bisbe, ordenat prev. a Barcelona; sant Joan Fischer (1469-1535), bisbe de Rochester, card., i sant Tomàs More (1477-1535), pare de família i canceller d'Estat, mrs. a Anglaterra.

23. ■ Divendres [2C 11,18.21b-30 / SI 33 / Mt 6,19-23]. Sant Zenó, mr.; sant Josep Cafasso, prev. sale-sià.

24. □ Dissabte [Is 49,1-6 / SI 138 / Fets 13,22-26 / Lc 1,57-66.80]. Naixement de sant Joan Baptista, fill de Zacaries i Elisabet, parent i precursor del Senyor, patró de la diòcesi de Lleida.

25. ■ Diumenge vinent, XII de durant l'any (lit. hores: 4a set.) [Jr 20,10-13 / SI 68 / Rm 5,12-15 / Mt 10,26-33]. Sant Pròsper d'Aquitània, bisbe; sant Guillem (†1142), abat.

Diumenge XI de durant l'any (A)

COMENTARI

«Prediqueu anunciant que el Regne de Déu és a prop»

El Senyor sap que hi ha moltes persones que desitgen sentir una paraula d'esperança: *Jesús, en veure aquella multitud de gent, malmenada i desesperançada...*; per això va escollir els seus apòstols tal com llegim a l'evangeli d'avui. Quina és la seva missió? *Pel camí prediqueu, anunciant que el Regne de Déu és a prop.* Aquesta és la Bona Notícia que han de donar a tothom, que omple d'esperança el cor dels homes: donar a conèixer que Déu és amor i estima tots els homes i dones com a Pare i vol un món de germans per tots nosaltres. I per això diu també als apòstols: *Cureu malalts, ressusciteu morts, purifiqueu leprosos, traieu dimonis.* És a dir, lluiteu contra tota mena de mal, contra tot allò que és contrari a la felicitat dels homes, contra tot allò que els fa patir. Cal predicar la bona notícia, però cal fer-la també realitat amb la seva actuació. I encara hi ha un altre element important: *No heu pagat res per rebre aquest poder, doneu-lo també sense pagar:* és un signe que el diner no importa, que no és el que cal buscar; que viure en austeritat és també crear un món nou. Quan tots els cristians visquem així podrem dir que es fa realitat el que Déu va dir a Moisès: *Si observeu les condicions de la meva aliança, sereu la meva possessió personal; vosaltres sereu el meu reialme sacerdotal, la meva nació sagrada.* Quan els cristians fem realitat el món nou que Déu vol, llavors podrem dir que som veritablement el poble de Déu; que s'ha realitzat el desig de Déu manifestat a Moisès. No ens ha de ser difícil de fer-ho si recordem el que ens diu sant Pau a la segona lectura: *Quan nosaltres érem encara incapaços de tot, Crist va morir pels qui érem dolents. Déu donà prova de l'amor que ens té quan Crist morí per nosaltres, que érem pecadors.* No ens ha de ser gens difícil predicar un Déu que és amor, que ha donat la vida per nosaltres; que l'únic que ens demana és que sapiguem estimar com Ell. Només amb un amor així, farem realment un món nou, un món de germans amb un únic Pare: el Déu que estima tothom fins i tot els pecadors.

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 19,2-6a)

En aquells dies, els israelites arribaren al desert del Sinaí, i acamparen allà, davant la muntanya. Moisès pujà a la muntanya de Déu. El Senyor el cridà des de la muntanya i li digué: «Parla a la casa de Jacob, comunica això als israelites: Vosaltres heu vist el que he fet als egipcis, i com us he pres sobre les ales igual que una àguila, i us he portat fins a mi. Ara, doncs, si vosaltres m'escolteu i observeu les condicions de la meva aliança, sereu la meva possessió personal, a part de tots els pobles, encara que tota la terra sigui meva. Vosaltres sereu el meu reialme sacerdotal, la meva nació sagrada.»

▶ Salm responsorial (99)

R. *Som el seu poble i el ramat que ell pastura.*

Aclameu el Senyor arreu de la terra, / doneu culte al Senyor amb cants de festa, / entreu davant d'ell amb crits d'alegria. R.

Reconeixeu que el Senyor és Déu, / que és el nostre creador i que som seus, / som el seu poble i el ramat que ell pastura. R.

Que n'és, de bo, el Senyor! / perdura eternament el seu amor, / és fidel per segles i segles. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 5,6-11)

Germans, quan nosaltres érem encara incapaços de tot, Crist va morir pels qui érem dolents. Qui trobaríem disposat a morir per un home honrat? Potser sí que per un home bo trobaríem qui tingués la valentia de donar la vida. Doncs bé, Déu donà prova de l'amor que ens té quan Crist morí per nosaltres, que érem encara pecadors. Però després que ell ens ha fet justos per la sang de Crist, amb molta més raó, per Crist, ell ens salvarà de la pena. Perquè si vam ser reconciliats amb Déu al preu de la mort del seu Fill quan érem encara enemics, molt més ara que ja estem reconciliats serem salvats gràcies a la seva vida. Encara més: gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor, que ara ens ha reconciliat, tenim l'honor de gloriarnos en Déu.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 9,36-10,8)

En aquells temps, Jesús, en veure aquella multitud de gent, malmenada i desesperançada com les ovelles sense pastor, se n'apiadà, i digué als seus deixebles: «La collita és abundant, però hi ha pocs segadors. Demaneu a l'amo dels sembrats que hi faci anar més segadors.» Llavors cridà els seus dotze deixebles i els donà poder de treure els esperits malignes i de guarir tota malaltia. Els noms dels dotze apòstols són: primer Simó, anomenat Pere, i Andreu, el seu germà; Jaume, fill de Zebedeu, i Joan, el seu germà; Felip i Bartomeu; Tomàs i Mateu, el cobrador d'impostos; Jaume, fill d'Alfeu, i Tadeu; Simó, el zelota, i Judes, l'Iscaiot, que el va traïr. Jesús envià aquests dotze, tot fent-los aquestes recomanacions: «No us encamineu a les terres dels pagans ni entreu a la província dels samaritans. Aneu més aviat a les ovelles perdudes del poble d'Israel. Pel camí prediqueu, anunciant que el regne de Déu és a prop. Cureu malalts, ressusciteu morts, purifiqueu leprosos, traieu dimonis. No heu pagat res per rebre aquest poder; doneu-lo també sense pagar.»

▶ Lectura del libro del Éxodo (Éx 19,2-6a)

En aquellos días, llegaron los hijos de Israel al desierto del Sinaí y acamparon allí, frente a la montaña. Moisés subió hacia Dios.

El Señor lo llamó desde la montaña, diciendo: «Así dirás a la casa de Jacob, y esto anunciarás a los hijos de Israel: "Vosotros habéis visto lo que he hecho con los egipcios, y cómo os he llevado sobre alas de águila y os he traído a mí. Ahora, pues, si de veras me obedecéis y guardáis mi alianza, vosotros seréis mi propiedad personal entre todos los pueblos, porque mía es toda la tierra. Seréis para mí un reino de sacerdotes y una nación santa"».

▶ Salmo responsorial (99)

R. *Nosotros somos su pueblo y ovejas de su rebaño.*

Aclama al Señor, tierra entera, / servid al Señor con alegría, / entrad en su presencia con vítores. R.

Sabed que el Señor es Dios: / que él nos hizo y somos suyos, / su pueblo y ovejas de su rebaño. R.

El Señor es bueno, / su misericordia es eterna, / su fidelidad por todas las edades. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 5,6-11)

Hermanos: Cuando nosotros estábamos aún sin fuerza, en el tiempo señalado, Cristo murió por los impíos; ciertamente, apenas habrá quien muera por un justo; por una persona buena tal vez se atrevería alguien a morir; pues bien: Dios nos demostró su amor en que, siendo nosotros todavía pecadores, Cristo murió por nosotros. ¡Con cuánta más razón, pues, justificados ahora por su sangre, seremos por él salvos del castigo! Si, cuando éramos enemigos, fuimos reconciliados con Dios por la muerte de su Hijo, ¡con cuánta más razón, estando ya reconciliados, seremos salvos por su vida! Y no solo eso, sino que también nos gloriamos en Dios, por nuestro Señor Jesucristo, por quien hemos obtenido ahora la reconciliación.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 9,36-10,8)

En aquel tiempo, al ver Jesús a las muchedumbres, se compadecía de ellas, porque estaban extenuadas y abandonadas, «como ovejas que no tienen pastor». Entonces dice a sus discípulos: «La mies es abundante, pero los trabajadores son pocos; rogado, pues, al Señor de la mies que mande trabajadores a su mies». Llamó a sus doce discípulos, les dio autoridad para expulsar espíritus inmundos y curar toda enfermedad y dolencia. Éstos son los nombres de los doce apóstoles: el primero, Simón, llamado Pedro, y Andrés, su hermano; Santiago, el Zebedeo, y Juan, su hermano; Felipe y Bartolomé, Tomás y Mateo el publicano; Santiago el Alfeo, y Tadeo; Simón el de Caná, y Judas Iscaiot, el que lo entregó. A estos doce los envió Jesús con estas instrucciones: «No vayáis a tierra de paganos ni entréis en las ciudades de Samaría, sino id a las ovejas descarriadas de Israel. Id y proclamad que ha llegado el reino de los cielos. Curad enfermos, resucitad muertos, limpiad leprosos, arrojad demonios. Gratis habéis recibido, dad gratis».